

Bogár László: A Nagy Globális válság 2.

2013 október 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Az öt éve örvénylő globális válság okait igyekeztem feltárni írásom múlt héten megjelent első részében. Kiderült, hogy a globális pénzhatalmi rendszer megszorította az államokat, hogy ha nem adnak ingyen pénzt a bankoknak, akkor egy globális polgárháború mindent elpusztít.

Eltérően még felmerült, hogy esetleg ne „ajándék” legyen ez a tizenkétezermilliárd dolláros összeg, hanem a befizető államok ennek fejében tulajdonrészt szerezzenek a bankokban, de aztán a globális média „óh, ne már, ez annyira komcsis lenne, államosítás, miegymás”, maradjon inkább ajándék. Persze formálisan azt azért vállalták, hogy ebből a pénzből újra beindítják a szinte teljesen „befagyott” hitelrendszert.

A „befagyás” pedig azért következett be, mert a bankok jelezték, hogy eddig ugyan felelőtlenül hiteleztek, de tanultak ebből, és most már egyáltalán nem hiteleznek. Ez azonban igen rövid idő alatt olyan láncreakcióhoz vezetett volna, ami az egész világ gazdaságát szétroncsolhatta volna. Ám a bankok ígéretükkel ellentétben nem hiteleztek, hanem az államtól kapott ingyen pénzt a jegybankokban „pihentették”, de most már kamat fejében.

Plusz horribilis jutalmakkal ajándékozták körbe egymást, szó se róla, valóban „jó munkát végeztek”, hiszen mesterségesen keltett hisztériával megzsarolták az államokat, horribilis összegű ingyempénzt kaptak, tehát happy end!

A helyzet azonban nem mindenkinek volt ennyire hepi, egészen pontosan a bankokon és „kiszolgálóikon” kívül mindenki más vesztese volt ennek a trükksorozatnak. A kormányok az államháztartáson keresztül tehát engedtek és fizettek, abban a reményben, hogy a bankok teljesítik az ígéretüket, de nem így történt. Sőt egy-két év hatásszünet után a globális pénzhatalmi rendszer a média segítségével riadót fújt. Az államok súlyosan eladósodtak, és ez egyre kockázatosabbá teszi a finanszírozásukat, így kénytelenek vagyunk jelentősen megemelni az adósságaik kamatát, hangzott a verdikt. És az államok, a kormányok nem azt válaszolták ám, hogy „már bocs, de nem tudunk fel számodra, kedves globális pénzhatalmi rendszer, hogy éppen azért adósodtunk el, mert te megzsaroltál minket, és, hogy az a pénz, amivel neked tartozunk, az ott van nálad”. Nem, nem ezt mondták... És nem is azt, hogy „ráadásul mi ingyen adtuk neked, te pedig most kamatostól akarod újra kivásalni belőlünk ugyanazt a pénzt. Nem gondolod, hogy ez egy kicsit túldimenzionált a követelés, szóval nem lehetne, hogy kicsit kevésbé légy mértéktelen?”

Nem, az államok, kormányok nem ezt válaszolták, hanem szemlesütve szégyenkeztek, és jelezték, mindent megtesznek majd, hogy önmagukat és állampolgáraikat sokkal szerényebb fogyasztási szintre „állítsák be”. És ezzel elkezdődött a megszorítások végtelen végzetes spirálja, ami most már pénzügyi fekete lyukként működik. A PIGS országok (Portugália, Itália, Görögország és Spanyolország) a globális pénzhatalmi rendszer regionális „l?terévé” váltak, ahol az összes létező pénzfegyvert kipróbálták már.

Az igazi kísérleti nyúl azonban valójában Magyarország volt. Nagyon fontos volna kimondani végre, hogy ami velünk történt 2008 őszén, az egyfajta f?próbája volt mindannak, amit azóta a PIGS országokkal m?velnek. A forgatókönyv lényege mindig ugyanaz. Egy eleve történelmi adósságcsapdába hajszolt országra rászáll a globális véleményterrorként működő média, és mesterségesen keltett hisztériával eléri, hogy a globális piacokon gyanakvó, ellenséges hangulat alakuljon ki az országgal szemben. Majd egy bróker csoport koncentrált pénzügyi támadást intéz ellene, ami normális körülmények között rövid időn belül automatikusan kifulladásra kerülne.

Ám a helyzet lényege éppen az abnormalitás, a felfokozott érzelmek, indulatok, a pánikhangulat. És ebben a helyzetben nem olyan nagyon bonyolult feladat mindezzel olyan lavinát elindítani, amelyet aztán már semmilyen módon nem lehet megállítani. És pontosan ez történt Magyarországgal is. Ráadásul a globális „konstrukt?röknek” volt dramaturgiai érzékük, mert Magyarországot az október 23-a körüli héten támadták meg pénzfegyvereikkel, és az IMF és Magyarország közötti „fegyverszüneti megállapodáson” november 4-i dátum szerepel, hangsúlyozandó, hogy nyilvánvaló színjátékról van szó.

Eladósodásunk újabb kényszerű hulláma tehát azt a célt szolgálta, hogy teszteljék, a lokális kollaboráció zavartalan „üzemeltetése” megfelelő színvonalon működik-e. Amikor például Görögország és Olaszország esetében észlelték, hogy a helyi „együttműködők” még nem elég „készségesek”, akkor minden különösebb teketóriázás nélkül egyszerűen „félretolták” az egyébként a demokrácia szabályai szerint megválasztott miniszterelnököket, és saját megbízható ügynökeiket ültették a kormányfői székbe. Tették mindezt a nyugatias demokrácia nagyobb dicsőségére.

A megszorítások végzetes spiráljában vergődik most már szinte az egész nyugati világ, és benne hazánk is. Ma már minden gondolkodni képes ember világosan látja, hogy mindez nem a megoldás, hanem a megoldandó súlyos probléma maga. Vagyis a globális pénzhatalmi rendszer az egész álság-válságot azért „hagyta megtörténni”, hogy ürügyhez jusson az újabb kifosztó szivattyúk „felszereléséhez”. Az el?ttünk álló igen kritikus és veszélyes időnk igazi kihívása éppen az, hogy mindezt felismerik-e a „gazdaállatként” használt lokalitások társadalmi. Magyarország miniszterelnöke azt világosan látja, hogy forradalomra és szabadságharcra van szükség ahhoz, hogy ebből a végzetes csapdából kikeveredjünk. A 2010 és 2014 közötti ciklus azonban inkább csak arra jó, hogy összegezzük tapasztalatainkat. A 2014-es választások igazi tétje pedig az, hogy lesz-e a kísérletnek méltó folytatása.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Ajánló

